

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Стегніцький Андрій Миронович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 3, 8, 9, 24, 55, 64, 129 Конституції України (конституційність) окремих приписів:

– пункту 1 частини другої статті 137 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–IV (далі – ЦПК України) *«в частині, що дозволяє визначати витрати на правничу допомогу, які „підлягають сплаті“»*;

– абзацу першого частини восьмої статті 141 ЦПК України *«в частині, що стосується витрат, які сторона „має сплатити“»*.

Автор клопотання твердить, що оспорювані приписи ЦПК України *„порушують принцип правової визначеності, гарантований статтею 8 Конституції України, оскільки не забезпечують чіткість у визначенні витрат, що підлягають сплаті, та їх обґрунтування“*; *„порушують принцип рівності громадян перед законом і судом, закріплений статтею 24 Конституції України, адже надають нерівні можливості сторонам судового процесу у визначенні справедливих витрат на правову допомогу“*. Заявник вказує, що *„ці норми порушують право на доступ до правосуддя та судового захисту, гарантовані статтями 55 і 64 Конституції України, оскільки обмежують можливості осіб, зокрема осіб з інвалідністю, реалізувати своє право на ефективний судовий захист“*, *„не відповідають засадам справедливості та рівності сторін у процесі, визначеним статтею 129 Конституції України, оскільки створюють перешкоди для забезпечення рівних прав у судовому процесі“*.